

Arrest

nr. 236 224 van 29 mei 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 november 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 januari 2020.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 november 2015 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 10 november 2017 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Verzoeker diende hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 21 november 2017 nam de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Bij arrest nr. 210 934 van 15 oktober 2018 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van het CGVS van 10 november 2017.

Op 30 november 2018 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 8 maart 2019 verklaarde het CGVS dit volgend verzoek onontvankelijk.

Op 28 maart 2019 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS verklaarde op 19 juli 2019 ook dit volgend verzoek onontvankelijk. Verzoeker diende hiertegen een beroep in bij de Raad. Op 19 november 2019 nam de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 18 november 2019 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 november 2019 verklaarde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) verzoekers aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.11.2019 bij onze diensten werd ingediend door :

*A., I. (R.R.: [...])
(ook gekend als: A., I.)
Geboren te I. op [...]1990
Nationaliteit: Afghanistan
Adres: [...] Gent*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag d.d. 18.11.2019 een kopie van zijn taskara (+ vertaling) voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoonde dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 4 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag d.d. 18.11.2019 eveneens een kopie van zijn bijlage 26 voor teneinde zijn identiteit aan te tonen. Echter, dit document draagt de vermelding “Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs”. Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit.

Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheids-voorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”

Op 13 december 2019 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Bij arrest nr. 230 930 van 8 januari 2020 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van de CGVS van 19 juli 2019.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn middel de schending aan van de formele motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Verweerder stelt dat verzoeker zijn identiteit niet kan aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid , gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Verzoeker is niet akkoord met deze foutieve stelling omdat het niet de taak van verzoeker is om dit aan te tonen.

Verzoeker heeft zijn identiteitsdocument met de vertaling voorgelegd. Het is de taak van verweerder om aan te tonen dat dit document niet op een correcte wijze bekomen is.

Verzoeker meent hij de originele identiteitskaart voorgelegd heeft aan het CGVS.

Verweerder laat na om rekening te houden met een kopie van verzoekers bijlage 26. Verweerder zegt dat dit document geen bewijs is van zijn identiteit.

Verzoeker meent dat dit document een bewijs is dat hij een asielzoeker is en dat in zijn geval bij het indienen van een aanvraag 9ter vw vrijgesteld moet worden van het voorleggen van bijkomende documenten over zijn identiteit.

Verweerder stelt dat verzoeker niet aangevraagd heeft om vrijgesteld te worden van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen.

Dit is een expliciete indicatie dat in dergelijke gevallen men vrijgesteld mag worden van het voorleggen van de identiteitsdocumenten.

Verzoeker heeft zowel zijn Afghaanse identiteitsdocument voorgelegd als bijlage 26.

Het is de taak van verweerder, indien hij twijfel heeft over de identiteit, om na te gaan of verzoeker aan de voorwaarde voor vrijstelling al dan niet voldoet.

Verweerder heeft nagelaten om dit doen en ze heeft gekozen voor het gemakkelijkste weg namelijk de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Dit is niets anders dan een schending van de redelijkheidsbeginsel

Verzoeker meent dat hij zijn identiteit als volgt kan bewijzen:

Je bewijst je identiteit met:

*een paspoort of identiteitskaart
een alternatief document
een combinatie van bewijselementen*

De DVZ brengt geen elementen aan dat er ernstige twijfels bestaan over de voorgehouden nationaliteit. Het CGVS heeft evenmin twijfel over de Afghaanse nationaliteit van verzoeker.

Verweerder moet motiveren om welke reden er ernstige twijfels bestaan over de voorgehouden nationaliteit (RvV 16 oktober 2012, 89.864)

Verweerder heeft nagelaten om dit te doen.

Deze motivering is vaag en gebrekkig.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest foutief en onvoldoende gemotiveerd is en het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt.

Het middel is gegrond.”

Verzoeker wijst er in eerste instantie op dat hij meerdere verzoeken tot internationale bescherming heeft ingediend en kampt met zware medische problemen wegens kanker. Hij voert vooreerst wat betreft de voorgelegde taskara aan dat het niet aan hem is om aan te tonen dat zijn taskara niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Hij wijst er verder op dat hij zijn originele taskara heeft voorgelegd aan het CGVS en dat het CGVS geen twijfel heeft over de Afghaanse nationaliteit van verzoeker.

Wat betreft de bijlage 26, wijst verzoeker erop dat dit document een bewijs is dat hij een verzoeker van internationale bescherming is en hij in dat geval bij het indienen van de aanvraag moet vrijgesteld worden van het voorleggen van documenten in verband met zijn identiteit. Waar de gemachtigde stelt dat verzoeker in zijn aanvraag de vrijstelling niet heeft ingeroepen, stelt hij dat de bijlage 26 een expliciete indicatie is dat hij kan vrijgesteld worden van het voorleggen van een identiteitsdocument. Had de gemachtigde twijfel, dan had hij kunnen nagaan of verzoeker aan de vrijstelling voldoet. Het feit dat de gemachtigde dit heeft nagelaten acht verzoeker onredelijk in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij acht de bestreden beslissing eveneens foutief gemotiveerd.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat de beslissing de correcte juridische en feitelijke grondslag bevat zodat de motiveringsplicht vervat in de door verzoeker aangehaalde bepalingen niet is geschonden. Hij stelt dat het doel van de motiveringsplicht is bereikt. Hij stipt aan dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat er “verder” wordt gemotiveerd, noch dat er voor elk motief “het waarom” of “een uitleg” moet vermeld worden. Verweerder herhaalt dat verzoeker niet aantoont dat de kopie van de door hem voorgelegde taskara niet op eenvoudige verklaring bekomen werd. Volgens verweerder toont hij evenmin aan dat de taskara de constitutieve elementen van de identiteit, bepaald in het eerste lid, 1° bevat op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4° en minstens een van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. Daarnaast stelt verweerder dat verzoeker niet aantoont dat hij in de onmogelijkheid is om een origineel identiteitsbewijs vanuit zijn herkomstland te bekomen, waarin melding wordt gemaakt van de bij artikel 9ter, § 2 vereiste elementen. Volgens verweerder ligt de bewijslast bij verzoeker.

Wat betreft de bijlage 26 stelt verweerder in de nota dat verzoeker niet betwist dat hij in casu niet is vrijgesteld van het leveren van het bewijs van zijn identiteit op grond van artikel 9ter, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In de bestreden beslissing wordt de iure en de facto gemotiveerd. Er wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, zijnde artikel 9ter, § 2, derde lid of artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet, er wordt ook in feite toegelicht waarom de taskara en de bijlage 26 niet worden aanvaard en de gemachtigde stelt eveneens dat verzoeker in de aanvraag niet heeft ingeroepen vrijgesteld te zijn van de verplichting de identiteit aan te tonen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het afdoende karakter van de motivering en het redelijkheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van artikel 9ter, § 2 en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

[...]”

Conform artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet is vereist dat de vreemdeling – indien hij niet van een vrijstelling geniet zoals omschreven in § 2, laatste lid - zijn identiteit aantoont door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan vier cumulatieve voorwaarden, waaronder het feit dat het document niet mag opgesteld zijn op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De gemachtigde neemt in casu de kopie van de taskara met vertaling niet aan als identiteitsbewijs omdat verzoeker niet aantoont dat “het document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen”. De Raad moet met verzoeker vaststellen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds verschillende verzoeken van internationale bescherming had ingediend alvorens hij de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend op 18 november 2019 en dat uit het administratief dossier blijkt dat hij in het kader van het eerste internationaal beschermingsverzoek van 13 november 2015 en bij het tweede internationaal beschermingsverzoek van 30 november 2018 een originele taskara heeft voorgelegd. Zoals verzoeker aanhaalt, blijkt niet dat het CGVS of de Raad zijn Afghaanse nationaliteit of identiteit in twijfel hebben

getrokken. Er werd wel telkenmale geen geloof gehecht aan zijn regio van herkomst, minstens geloven noch het CGVS noch de Raad dat verzoeker de laatste maanden voor zijn vertrek naar België nog woonachtig was in die regio en dus wordt ook geen geloof gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich dan volgens verzoeker zouden afgespeeld hebben. Maar noch het CGVS noch de Raad trokken verzoekers nationaliteit of identiteit in twijfel. Verweerder betwist dit ook niet in de nota. De Raad stelt vast dat in de beëdigde vertaling van de taskara staat vermeld dat een stempel de volgende gegevens bevat: *“Islamitische Republiek van Afghanistan, Ministerie van Binnenlandse Zaken, Directoraat-generaal van het bevolkingsregister, 1384 (=2005), bevolkingsregister van de provincie Laghman.”* De Raad volgt verzoeker dan ook dat thans bij een aanvraag om medische regularisatie van 18 november 2019 niet op afdoende gemotiveerde wijze de taskara wordt geweigerd als identiteitsbewijs om de enige reden dat verzoeker niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. De gemachtigde geeft ook niet aan op grond van welke indicaties in het administratief dossier hij van oordeel is dat dit een document betreft dat werd verkregen op basis van loutere verklaringen. De gemachtigde kon in casu wat betreft de taskara gezien het voorgaande niet volstaan met het motief dat betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen.

Waar verweerder in de nota nog herhaalt dat verzoeker niet aantoont dat de kopie van de door hem voorgelegde taskara niet op eenvoudige verklaring bekomen werd, herhaalt hij louter het motief dat in casu evenwel om de voormelde redenen niet draagkrachtig werd bevonden. Waar verweerder nog stelt dat verzoeker evenmin aantoont dat de taskara de constitutieve elementen van de identiteit, bepaald in het eerste lid, 1° bevat op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4° en minstens een van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3° betreft dit motieven die a posteriori worden ontwikkeld en niet te lezen vallen in de bestreden beslissing zelf. Waar verweerder nog opwerpt dat verzoeker niet aantoont dat hij in de onmogelijkheid is om een origineel identiteitsbewijs vanuit zijn herkomstland te bekomen, waarin melding wordt gemaakt van de bij artikel 9ter, § 2 vereiste elementen, herhaalt de Raad dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat volgens het CGVS de originele taskara werd voorgelegd bij het eerste en het tweede internationaal beschermingsverzoek.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt.

Verder werpt verzoeker op dat hij een bijlage 26 heeft voorgelegd als bewijs dat hij een verzoeker van internationale bescherming is, die moet vrijgesteld worden van het voorleggen van een identiteitsdocument. Zoals de gemachtigde stelt in de bestreden beslissing -met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State- moet aan alle ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan zijn op het ogenblik van het indienen van de initiële aanvraag. Op het ogenblik van het indienen van de aanvraag heeft verzoeker in zijn aanvraag gewezen op het feit dat hij ook een “bijlage 26” voorlegt als identiteitsdocument. De Raad stelt vast dat hij bij zijn aanvraag een bijlage 26quinquies had gevoegd van 28 maart 2019. De Raad wijst erop dat artikel 9ter, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet vereist dat de vreemdeling die van een vrijstelling geniet, dit “uitdrukkelijk aantoont” in de aanvraag. Daargelaten de vraag of uitdrukkelijk “inroepen” gelijk kan gesteld worden aan uitdrukkelijk “aantonen” zoals de wet vereist, blijkt dat verzoeker met de uitdrukkelijke verwijzing in de aanvraag onder “B.1.2.identiteitsdocument” naar deze bijlage 26quinquies en het voegen van deze bijlage, uitdrukkelijk heeft willen aantonen onder de vrijstelling te vallen. De gemachtigde wist dat verzoeker relatief recent een volgend beschermingsverzoek had ingediend. Op die bijlage 26quinquies staat ook uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker werd gehoord op 17 juni 2019 en dat het dossier overgemaakt is aan het CGVS op “17/06/2” waarvan kan uitgegaan worden dat het op diezelfde datum werd overgemaakt aan het CGVS. Verzoeker had dus in casu “uitdrukkelijk aangetoond” dat hij een volgend beschermingsverzoek had ingediend op 28 maart 2019 dat nog recent werd overgemaakt aan het CGVS. In casu kon bijgevolg van een zorgvuldige overheid redelijkerwijs verwacht worden dat zij controleert of verzoeker kon aanspraak maken op de vrijstelling, waarop hij zich met het voegen van de recente bijlage 26quinquies, in de aanvraag beroept.

Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat de bijlage 26quinquies geen bewijs van identiteit is, hetgeen voor zich spreekt, maar wijst er terecht op dat dit recent stuk voegen een expliciete indicatie kan zijn dat hij een asielzoeker was en dus bij het indienen van zijn aanvraag vrijgesteld moest worden van het voorleggen van een identiteitsbewijs.

Uit het administratief dossier blijkt dat bij het indienen van de aanvraag dit volgend verzoek door het CGVS onontvankelijk was verklaard op 18 juli 2019 maar dat verzoeker hiertegen een beroep had ingediend bij de Raad, waarover de Raad pas uitspraak heeft gedaan bij arrest nr. 230 930 op 8 januari 2020. Verzoeker had dus nog een hangend beroep bij de Raad zowel bij de aanvraag als het nemen van de bestreden beslissing en was dus een asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief was afgewezen. Verweerder geeft ook op die wijze de procedurele gang van zaken weer in de nota onder "*//. Met betrekking tot de feiten*". Verweerder beperkt in de nota zijn verweer op dit punt tot het stellen dat verzoeker niet betwist dat hij in casu niet is vrijgesteld van het leveren van het bewijs van zijn identiteit op grond van artikel 9ter, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet. Dit stoelt evenwel op een verkeerde lezing van het verzoekschrift.

In casu kan verzoeker gevolgd worden dat de motieven zowel wat betreft de taskara als wat betreft de bijlage 26quinquies niet afdoende draagkrachtig zijn en een schending voorligt van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 november 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES